

CONNIE GLYNN

CRONICILE
ROSEWOOD

Printesa
cu adevarat

Traducere din limba engleză de
Mirella Ac sente

The Rosewood Chronicles. Princess in Practice

Connie Glynn

Copyright text © 2018 Connie Glynn

Ilustrație copertă: Qing Han

Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză de Penguin Books Ltd, Londra

Scriitoarea și-a declarat drepturile pentru a fi identificată ca autoare a acestei cărți.

Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
www.litera.ro

Cronicile Rosewood. Prințesă cu adevărat

Connie Glynn

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acseente

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Sinziana Cotoară
Corector: Păunița Ana
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CONNIE GLYNN
Prințesă cu adevărat / Glynn Connie;
trad.: Mirella Acseente – București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3428-3
I. Glynn, Connie
II. Acseente, Mirella (trad.)
821.111

PARTEA ÎNTÂI

Familia

*Această carte le este dedicată tuturor celor care mi-au făcut
vreodată un ceai.*

Vă mulțumesc mult.

Prolog

În celula slab luminată de sub palatul maradovan, un trup zăcea pe o saltea subțire. Celulele erau goale, dar cel puțin erau curate – familia regală a Maradovei putea ține acolo un prizonier vreme de săptămâni sau chiar luni, dacă era nevoie. Trupul stătea nemișcat; nimeni n-ar fi ghicit ce gânduri îl măcinau.

În fiecare zi, Saskia San Martin își plănuia cu meticulozitate evadarea. Întipărindu-și în minte mișcările exacte ale fiecărui paznic, cum funcționau camerele de supraveghere, gălgăitul țevilor și pașii fiecărui membru al personalului care se auzeau deasupra ei. Niciun detaliu nu trebuia neglijat. Și totuși, timpul se scurgea în defavoarea ei. Trecuseră șapte săptămâni de când tentativa ei de a o răpi pe prințesa maradovană fusese zădărnicită. Curând, vechii ei colegi de clasă aveau să se întoarcă la Rosewood Hall pentru începutul noului an. Saskia nu dezvăluise nimic din planul Leviathan paznicilor. Refuza să deschidă gura pentru altceva decât să mănânce și să repete întruna o singură solicitare: „Vreau să vorbesc cu stăpâna mea, Anastacia Alcroft“.

Dar știa, după fața vinovată a paznicilor, că nimeni nu o anunțase pe Anastacia.

Acum se întorsese pe o parte pentru a se uita la ceasul de pe perete. În vreme ce secunde se scurgeau ticăind, începuse să simtă o groază copleșitoare. Rănile ei, provocate de partizanul prințesei, Jamie, începeau să se vindece. Partizanii, antrenați special pentru a proteja, erau cele mai bune gărzi de corp, și Jamie luptase cu îndârjire. Din fericire, din înfrângerea rușinoasă a Saskiei nu mai rămăsese decât o vânătăie palidă în jurul unui ochi și o tăietură pe maxilar, care avea probabil să-i lase o cicatrice. Dar tot era prizonieră.

Tic-tac, tic-tac.

Curând, Leviathan avea să treacă la pasul doi al planului său. Dar, fiind închisă în celula aceea, Saskia nu avea cum să știe dacă Anastacia era în siguranță. Leviathan o asigura pe Saskia că Anastacia avea să fie protejată, că dacă se alătura cauzei lor avea să fie liberă, în cele din urmă, să fie cu ea. Cele două n-ar mai fi trebuit să-și ascundă sentimentele de tatăl tiranic al Anastaciei - care era și șeful Saskiei.

Saskia a încremenit când i-a venit în minte imaginea Anastaciei stând furioasă în lumina care răzbătea din holul palatului, cu părul ei castaniu fluturându-i pe umeri. Apoi imaginea lui Ellie desculță, într-o rochie sfâșiată, mânuind o crosă de golf în încercarea de a o salva pe prințesă din mâinile celor care o atacaseră. Doar că Ellie nu o salva pe prințesă. Ellie era prințesa. Saskiei îi luase câteva săptămâni de captivitate să înțeleagă asta. Cum putuse să fie atât de proastă? Dar, având atât de mult timp la dispoziție să se gândească, reușise,

în cele din urmă, să pună lucrurile cap la cap. Ellie era, în secret, o prințesă. Lottie Pumpkin nu era adevărata prințesă a Maradovei. Era un substitut, angajată oficial să acționeze sub acoperire, *pretinzând* că este prințesă pentru a proteja identitatea reală a adevăratei prințese: Ellie, fata aceea furioasă cu crosa de golf, care îi spărsese parbrizul și încasase un pumn de la ea în încercarea de a o salva pe Lottie.

Saskia s-a întors pe spate și a rămas cu privirea ațintită la petele de igrasie de pe tavan. „Trebuie s-o văd pe Anastacia, s-o avertizez ce o așteaptă“.

S-a auzit un piuit ascuțit, care o anunța că cineva urma să intre în celulă, așa că s-a ridicat repede în capul oaselor. Un bărbat intimidant de masiv și plin de cicatrici a descuiat ușa celulei și a intrat cu o tavă cu mâncare. Era Sir Nikolai Olav, partizanul regelui și persoana care pe Saskia o îngrozea cel mai tare.

El a privit-o fix în vreme ce așeza tava cu mâncare cenușie pe o măsuță din mijlocul încăperii. De obicei, Nikolai îl escorta pe paznicul suficient de norocos încât să îi aducă mâncarea, dar uneori venea doar el. Asta însemna un singur lucru. Interogatoriu.

Nikolai s-a așezat pe un scaun de plastic lângă masă și a oftat adânc, exasperat. Știa la fel de bine ca ea cum avea să se desfășoare dialogul. Cum se desfășurase de fiecare dată.

Și-a frecat barba nerasă, atingându-și ușor cu degetele cicatricea de pe obrazul stâng.

- Saskia San Martin, a mârâit el pe un ton grav.

Ea nu a răspuns. În schimb, a întins mâna și a luat cu lingura niște cocoloașe cenușii de mâncare, pe care le-a lăsat jos apoi. El a ignorat-o.

- Trebuie să ne spui tot ce știi despre Leviathan.

Cu lingura încremenită în aer, Saskia s-a holbat la el cu o privire goală. Nu exista decât un singur răspuns posibil, același pe care Nikolai îl auzise iar și iar, din ziua în care fusese aruncată în celula aceea.

- Vreau să vorbesc cu stăpâna mea, a spus Saskia încet, Anastacia Alcroft.

Lottie s-a înfiorat când a simțit podeaua de lemn a palatului vibrând sub tălpile ei. Gândul că Saskia era undeva acolo jos îi dădea fiori reci pe șira spinării la fiecare pas. Dar nu se putea gândi la asta acum. Trebuia să rămână concentrată, atentă; trebuia să fie calmă. Trebuia să se poarte ca o prințesă perfectă până când petrecerea avea să se termine, în sfârșit. Apoi putea să se întoarcă la Ellie și să termine bagajele pentru Rosewood.

În cinstea lui Lottie se organizase o serată grandioasă de ziua ei, la care fuseseră invitați reprezentanții celor mai de seamă trusturi de presă din lume. De aproape două ore stătea în picioare, zâmbind și dând mâna cu cei mai influenți oameni, toți fiind convinși că ea era adevărata prințesă a Maradovei. Din fericire, regele și regina impuseseră o regulă strictă prin care interziseseră fotografierea pentru a-i proteja identitatea și pentru a nu fi recunoscută în public. Coridorul palatului fusese împodobit cu bannere cu pietre prețioase, iar coloanele de marmură erau înfășurate cu panglici în culorile curcubeului. Pe fețele de masă dantelate se aflau îngrămădite daruri pentru prințesă, fiecare dorindu-se a-l depăși în splendoare pe cel dinaintea lui.

Lottie era îmbrăcată într-un costum maradovan tradițional, cu un brâu negru brodat care îi înconjura talia peste rochia cu mâneci lungi, de culoarea jadului.

O diademă de argint i se zărea printre bucle, un dar pe care îl primise de la mama ei de ziua sa, cu peste nouă ani în urmă. Cu peste nouă ani în urmă. Toată petrecerea asta era o păcăleală. Nu era ziua lui Lottie; ziua ei fusese cu cinci zile înainte. În ziua aceea, pe 1 septembrie, era aniversarea lui Ellie. Lottie nici măcar nu era prințesă – juca rolul prietenei sale. Iar acesta era un secret pe care niciunul dintre invitați nu trebuia să-l afle.

– Ești bine?

Jamie, aflat alături, vorbea în continuare încet, ca să-l audă doar ea. Dar lui Lottie i se pusese această întrebare de prea multe ori în ultimele săptămâni, și simțea un ghem în stomac de fiecare dată când o auzea.

– Da, sigur, a răspuns ea automat, cu ochii la o persoană care se apropia de ei. Femeia înaltă din stânga mea.

Jamie a aruncat o privire în direcția aceea.

– Olga Ulov, redactor la *Golden Sovereign*.

Femeia mai în vârstă, cu părul negru ca abanosul, îmbrăcată într-un costum de mătase impecabil, își croia drum prin mulțimea plină de culoare. Spre deosebire de toți ceilalți invitați, Jamie purta o cămașă neagră simplă și pantaloni negri, iar părul negru îi era pieptănat pe spate. Lottie încercase să-l ajute să se relaxeze, dar el rămăsese pe tot parcursul petrecerii bățos și vigilant, cercetând cu privirea încăperea, convins că ceva îngrozitor se putea petrece din nou.

Olga s-a oprit în fața lor și i-a salutat din cap.

– Prințesă Eleanor Wolfson. A rostit numele fără grabă, cu ochii mijiți, cercetând-o pe Lottie cu privirea. Îmi face o

extraordinară plăcere să te cunosc, în sfârșit, după toți anii aștia în care te-ai ferit de ochii lumii.

Lottie crezuse că n-o să se obișnuiască niciodată ca oamenii să i se adreseze cu numele altcuiva, dar acum putea răspunde ușor, cu un zâmbet. Pentru o clipă, s-a întreat cum s-ar fi simțit Ellie în aceeași situație.

– Ă, îți mulțumesc, Olga... Nu pot decât să sper că a meritat așteptarea, a răspuns Lottie pe un ton dulce, străduindu-se să pară cât mai modestă cu putință.

Jamie a dat ușor din cap în semn de aprobare. Deși renunțaseră la lecțiile „de prințesă“, Jamie încă stătea în preajma ei pentru a se asigura că nu face vreo greșală.

Olgăi i s-au arcuit buzele în ceva ce voia să semene cu un zâmbet, dar se uita fix în ochii lui Lottie, ca și cum ar fi încercat să-i citească gândurile. Ellie nu avusese niciodată o relație prea bună cu presa. Existaseră tot soiul de zvonuri privind motivele pentru care fusese ascunsă de ochii lumii, niciunul adevărat, însă toate dăunătoare. Era sarcina lui Lottie, ca substitut al lui Ellie, să țină departe zvonurile jucând în public rolul ei și arătându-se drept cea mai plăcută și mai modestă prințesă cu putință. Regina se gândise că o petrecere de aniversare avea să fie ocazia perfectă pentru a rezolva problemele lui Ellie cu presa. „Zâmbește și strânge mâini“, își spusese Lottie. „Cât de greu poate fi?“

Lottie nu putea decât să spere că avea să o scoată la capăt.

– Alteța Voastră... s-a auzit în spatele ei cu un „s“ prelung, ca un sâsâit. Lottie s-a întors și l-a văzut pe consilierul regelui, Simien Smirnov, stând țepăn în poziție de drepți,

cu mâinile la spate. S-a înclinat ușor în fața ei. Sir Ianovski, artistul, ar vrea să vă ofere darul pe care vi l-a adus. Vă rog să mă urmați, vă conduc la rege și la regină.

Simien a schițat un zâmbet slab și i-a făcut semn să îl urmeze.

- Sună încântător, a spus Lottie și i-a zâmbit radioasă, bucurându-se că avea o scuză de a se îndepărta de invitații curioși.

Tot mai încerca să își dea seama ce credea Simien despre rolul ei de substitut al lui Ellie, dar el era, fără îndoială, un exemplu excelent de bună-cuviință.

L-a urmat, pășind elegant - sau așa spera cel puțin - printre oaspeți. Au trecut pe lângă un grup de servitori, fiecare ducând o tavă de argint plină cu caviar și trufe. „Mă întreb ce-o fi mâncând Saskia acum“, dar și-a alungat repede gândul din minte. Îi fusese destul de greu să se relaxeze cu adevărat toată vara la palatul maradovan. Cu cât își lua mai în serios rolul de substitut, cu atât se simțea mai puțin în largul ei. Acum nu-și mai dorea decât să se întoarcă la Rosewood Hall, acolo unde se simțea ea însăși. Dar, indiferent ce-și dorea ea, trebuia mai întâi ca petrecerea să se încheie cu bine. Și-a repetat în gând mantra pe care i-o spusese mama ei înainte de a se prăpădi: „Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit!“

Când au ieșit din mulțime, Jamie a tușit ușor, smulgând-o din gândurile ei. Lottie a ridicat privirea și și-a dat seama că ajunseseră în celălalt capăt al coridorului și se aflau acum în fața părinților lui Ellie, regele și regina.

Regele Alexander și soția sa, regina Matilde, erau cum nu se poate mai diferiți, și totuși se potriveau de minune. Regele stătea în picioare, nemișcat, cu ochii lui negri ca un hâu, arzători și impenetrabili. Lângă el, regina Matilde părea fină și delicată ca borangicul, de parcă ar fi putut începe să plutească din clipă în clipă. Lottie se mai mira și acum cât de mult semăna cu regina. Uneori, era ca și cum s-ar fi privit în oglindă - nici nu era de mirare că i se îngăduise onoarea de a deveni substitutul lui Ellie.

- Petrecerea asta îți vine mănușă!

Regina i-a zâmbit radioasă cu subînțeles, trăgând-o cu blândețe între ea și regele Alexander. Cine nu știa, ar fi putut crede că Lottie își lua locul cuvenit între părinții săi. Regele a dat scurt din cap, în tăcere, întâi către Lottie, apoi către Jamie.

Lângă ei, într-o parte, se afla o cuvertură mov de catifea lucioasă, care acoperea ceva. Era un obiect foarte înalt, care aproape atingea tavanul sălii de bal. Ceea ce pe Lottie o neliniștea puțin. Cineva a bătut cu o furculiță într-un pahar de șampanie și în încăperea a început să se aștearnă liniștea, în vreme ce mulțimea se întorcea reverențioasă spre ei. Un bărbat cu fața rotundă și ochelari ciudați a făcut un pas în față. Lui Lottie i se părea cunoscut. „De unde îl știi oare?“

- E Ianovski, artistul înnobilit cu titlul de cavaler, i-a șoptit regina lui Lottie, cu fața întoarsă către darul misterios.

Lui Lottie i se spusese că prințesa avea să primească un dar important - ceva nu numai în onoarea zilei sale de naștere, ci și ca o celebrare a ieșirii ei în public. Astfel de

momente o făceau pe Lottie să aibă îndoieli în privința rolului ei de substitut. Darurile erau pentru Ellie, pentru *adevărata prințesă*. Deși, cunoscând-o pe Ellie, nu își putea imagina că ar fi fost prea încântată de această demonstrație exagerată.

Ianovski s-a apropiat și a apucat-o ușor de încheietură, făcând o plecăciune adâncă și sărutându-i mâna.

- Ce splendoare de prințesă, nu-i așa? a zis el, îndreptându-se cu un gest larg către Lottie, făcând-o să se simtă ca un cal valoros.

Toată lumea din încăperea a aplaudat și toate vocile au încuviințat: „Cu adevărat o splendoare! O prințesă perfectă!” Lottie a roșit imediat, simțind un fior de plăcere. Indiferent cât de falsă se simțea, nu putea să nu se bucure că era tratată ca o prințesă.

Regele a ridicat mâna și mulțimea a tăcut.

Ianovski și-a dres glasul.

- Maiestățile Voastre, am convingerea că vorbesc în numele tuturor celor prezenți aici când spun că suntem foarte încântați să o cunoaștem, în sfârșit, pe frumoasa voastră fiică. Lui Lottie i s-a strâns inima. Oare ce credea regele despre această mascaradă? Ea este sublima întruchipare a familiei maradovene și un exemplu fără seamăn a tot ceea ce ar trebui să fie o prințesă. Când oaspeții au izbucnit în aplauze, Ianovski s-a oprit și a zâmbit foarte încântat de sine, în vreme ce toată lumea bătea din palme și ovaționa. Zâmbetul reginei a rămas neschimbat, dar Lottie a observat buzele regelui tremurând ușor. De bună seamă, sunteți

foarte mândri, a continuat Ianovski. Pentru mine este o onoare fără margini să îi ofer prințesei acest dar, la cea de-a cincisprezecea aniversare, pentru a celebra debutul său în societate.

Doi bărbați în uniformă s-au apropiat de dar și toată lumea și-a ținut răsuflarea. Lottie a avut dintr-odată senzația ciudată că diadema de pe capul ei devenise mai grea și o trăgea în jos. Apoi valetii au dat la o parte acoperământul de catifea și un nor violet s-a așternut pe podeaua strălucitoare. Lottie a întins capul pentru a privi către... ea însăși!

O statuie semeață se înălța impunătoare până la tavan. Era o reprezentare minuțioasă, în bronz, a lui Lottie. Și, de departe, cel mai bizar dar pe care îl primise ea vreodată. Ianovski recrease în cele mai mici detalii rochia pe care Lottie o purtase la balul verii din Maradova. Arăta ca o adevărată prințesă. Statuia era minunată, atât de frumoasă, încât lui Lottie îi luă câteva clipe să-și dea seama cât de stupid era totul.

- Uluitor, a șoptit ea cu un zâmbet forțat.

Regina Matilde zâmbea ostentativ; regele stătea tăcut, cu o expresie impenetrabilă.

- O asemănare extraordinară! a exclamat Simien, bătând din palme și râzând puțin forțat. Priviți! Familia regală a amuțit, înmărmurită!

Regele i-a aruncat o privire lui Simien și râsul s-a stins pe buzele lui.

- E cu adevărat remarcabil. Trebuie să fi fost o lucrare foarte... solicitantă, nu-i așa?